

Xavier Barceló, germà marista: “La província gira sense mi”

Dc, 12/09/2018 per Catalunya Religió

(*Laura Mor –CR/Malgrat de Mar*) Els mesos de juliol i agost han servit a moltes escoles d'arreu del país per fer obres i actualitzar els espais. Avui començaran el curs amb la cara renovada. És el cas del Col·legi Maristes Sant Pere Chanel, a Malgrat de Mar. L'encarregat de fer el seguiment de les obres és qui va ser provincial de la congregació marista durant nou anys. Amb el germà marista **Xavier Barceló Maset** descobrim un nou testimoni de [la 'sèrie dels ex'](#). Una mostra de com, després d'un càrrec, molts religiosos i religioses continuen disponibles.

Entén la vocació en clau de servei i descriu així també la seva etapa com a provincial, entre els anys 2001 i el 2009. “Faig una relectura de la vida i veig que ningú no es prepara per ser provincial”. Diu que ha après del fracàs i de tantes situacions imprevisibles. “És un servei que l'entomes i saps que molts pregunten per tu i aquesta solidaritat de pregària ajuda quan has de prendre decisions importants”.

“De gran vull ser ciclista i marista”

Fill de Badalona, per la Mercè celebrarà seixanta anys. És el segon de quatre germans, tres nois i una noia. Una família de parròquia que anava a missa els diumenges. Els pares van portar els nois als maristes de Badalona. “Allà em va picar el virus”, diu. Va entrar a l'escola amb sis anys i als deu ja volia ser marista. A la pregunta sobre què vols ser de gran responia: “Ciclista i marista”.

La descoberta de la fe arriba amb unes convivències als jesuïtes de Sarrià, amb seminaristes de Les Avellanes. Aquell recés de l'any 1969 “va ser un impacte molt fort”. A les celebracions hi havia guitarres elèctriques i una bateria. La família li demana acabar els estudis. A l'antic quart de batxillerat insisteix en estudiar a Les

Avellanes, com a seminarista. “Aquest torna d'aquí a dos mesos”, deia la mare als de casa. Però no va ser així.

Avui el veiem acompanyant els operaris que han treballat durant els mesos de juliol i agost per poder estrenar una nova porta a l'escola, a Malgrat de Mar:

“Em va tocar la loteria”

Del temps a Les Avellanes el recorda com “un món fantàstic”. El món d'una cinquantena de seminaristes que portaven grups de revisió de vida, grups de catequesi de primera comunió a Balaguer, campaments d'estiu amb nois i noies i la pasqua juvenil. Allí estableix “una forta base de fe”. Després Barceló serà mestre de novicis a Les Avellanes.

Els formadors de Xavier Barceló bevien de l'experiència de Taizé i de la renovació del Concili Vaticà II. “Jo mai he portat una sotana”, diu. La seva experiència de noviciat porta inscrits els noms del “carismàtic” **Virgilio León, Miquel Cubeles, Toni Torrelles** i el grup de Kairoi. “No vaig comprar els números i em va tocar la loteria”, assegura sobre aquella etapa.

Amb el seu grup van estudiar magisteri i es van dedicar a la pastoral. “Som germans maristes per anunciar l'evangeli”. Des del començament es dedica als joves. Després d'Alcalà de Henares, primera escola a Mataró, i l'envien a Roma a estudiar per formar-se en la pastoral.

Els estudis en teologia bíblica a la Universitat Gregoriana de Roma li obren la dimensió d'Església universal. Mentrestant dedica els estius a l'activitat pastoral i a fer campaments amb joves. Coneix el superior general, el germà **Basilio Rueda**, que aplica la renovació del concili als maristes.

“La província gira sense mi”

En acabar el destinen de professor als maristes de Sant Joan, a Barcelona. Assumeix l'encàrrec amb tanta energia i tanta passió que fa una llaga d'estómac. “El metge em va dir: 'Xavi, quan vagis a dormir, deixa les sabatilles al costat i el món gira sense tu'”. Un canvi de perspectiva que integra també quan és provincial i després de deixar el càrrec: “Sí, la província gira sense mi”. Ara és feliç de poder-se dedicar als joves i a la pastoral: “Soc marista per anunciar Jesucrist als joves”.

Després del noviciat a Sevilla, és destinat a l'escola de la Immaculada de Girona com a professor. Només s'hi està tres mesos. El mes de desembre del 2001 el capítol general escull Emili Turú com a conseller general. I Barceló el substitueix com a provincial a Catalunya. “Van tapar el forat amb el Xavi”, diu rient.

El 2003, dins del seu mandat, es va fer efectiva la nova província de l'Hermitage, que inclou les comunitats de França, on hi ha la casa mare, i també les presències a Algèria, Hongria, Grècia i Suïssa. “Aquí la reestructuració es va fer tenint en compte Europa”, assenyala. En aquest temps viatja amunt i avall parlant amb els germans de totes les comunitats i dorm en sofàs de menjador, en rectories i allà on faci falta. “Canviar de llit cada tres dies no em va costar gens”.

Religiosos que hi són per estimar

També apunta com “la reestructuració no és un plegar veles, som poquets, com grans, ajudem-nos; sinó que vam obrir presència a Algèria”. Un exemple d'integració en l'església local, sense obres pròpies. “La comunitat marista a la ciutat de Mostaganem és el referent dels joves subsaharians de minoria cristiana”.

Del temps de provincial destaca la descoberta a Algèria d'una “església pobre present en un lloc massacrada després d'un conflicte”. Barceló va saber allí que “la diferència entre catòlics i musulmans no és un obstacle perquè som germans, som amics”. Allí, diu, “l'Església ha estat decapitada” i els religiosos i laics que hi treballen els defineix com a “homes i dones bojos, que no fan res del que fem aquí i que hi són per estimar la gent”.

Amb la nova responsabilitat obre els ulls també als companys maristes que ja són grans. El germà Xavier venia de fer campaments i colònies amb gent jove i com a provincial s'adona com en el gruix de germans que són en la tercera edat hi ha “religiosos que han donat la seva vida per l'evangeli”.

Són missioners que per raó d'edat o malaltia, ja s'han retirat i requereixen dels altres. Avui, a França, els maristes compten amb 280 germans jubilats. “Mai hauria pensat rebre tanta vida d'aquests germans”, diu Barceló. “Amb ells he tocat Déu”, assegura.

“Ser provincial és un regalàs perquè t'obre perspectives de la pròpia vocació”. Fa referència a la descoberta del treball ecumènic en les presències a Europa i al nord de l'Àfrica, així com al paper del laicat. Del coneixement de realitats tan diverses, tan riques i, alhora, tan precàries, avui Barceló, des de l'escola de Malgrat de Mar, en fa aquesta una síntesi: “Tinc molt a compartir amb els meus alumnes”.

“No som una multinacional, sinó una comunitat de germans”

Explica que no ser provincial no s'escull i que aquest convenciment li ha donat molta tranquil·litat. “Mai no he sentit que tenia poder, sinó responsabilitat”. Posa l'exemple de veure marxar germans maristes per malaltia: “He vist germans que amb un càncer de pàncrees han mort en sis mesos. Poder de què?”, s'interroga.

Com a provincial diu que ha après a discernir i a compartir amb els germans. “Nosaltres no som ni una empresa, ni un club, ni una multinacional. Som una comunitat de germans”. La persona que hi ha al capdavant “assegura el servei de l'autoritat”. Tots els religiosos fan el vot d'obediència a Déu, però el dia a dia requereix d'organització.

Creu que avui “el màxim valor pels joves és fer el que un vol”. I defensa aquesta llibertat individual. Però la contrasta amb el vot d'obediència dels religiosos. “El vot d'obediència m'ha fet fer quantitat de coses per les que mai hauria optat”. Com el fet de ser provincial. Ras i curt: “Dius sí i et fas disponible”.

De la Mariona a l'Hermitage

En acabar de provincial és destinat al barri de la Mariola, a Lleida. Dos cursos fent classe després de nou anys de provincial. “L'equip humà dels professors em van fer una rebuda fantàstica”. D'allà destaca la xarxa eclesial formada per **Ramon Prat**,

Marc Vilarassau, els maristes, la pastoral de joves en l'any de la trobada amb el papa. “Un potencial viscut en una església diocesana, a peu pla”.

Amb nou anys de provincial confessa haver hagut de demanar disponibilitat a quantitat de germans, com el fet de canviar de país. “D'això n'he après molt. Estant a Lleida el provincial em demana anar a l'Hermitage i no m'ho vaig pensar gens”.

De la seva trajectòria de fe valora el diàleg amb d'altres religiosos, amb la Unió de Religiosos de Catalunya, la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER) o amb el grup de religiosos dedicats a l'ensenyament. “El treball en xarxa és una realitat de l'església que no es veu des de fora. Ens ajudem els uns als altres, per exemple, els que treballem amb el jovent”.

La missió compartida

Aquest intercanvi també es produeix amb els laics. “A França ens porten avantatge en la dimensió de compartir missió i vida amb el laïcat”. Parla de la formació dels laics i de comunitats mixtes, com una casa de germans maristes, amb residents homes i dones, que comparteixen taula.

Ell la taula avui la comparteix amb dos germans més, el **Ramon** i el **Josep Lluís**. Tots tres formen la nova comunitat de germans de l'escola de Malgrat de Mar, [Maristes Sant Pere Chanel](#), que es va incorporar a la xarxa d'escoles d'aquesta congregació el [novembre de 2016](#). És el sots director del centre, fa classes de religió a secundària i és membre de l'equip pastoral. Un equip que coordina una professora de l'escola.